

ANNA V KRVÍ ODETÁ

KENDARE BLAKE

COO
BOO

Anna v krvi odetá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kendare Blake
Anna v krvi odetá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANNA
V KRVI ODETÁ

ANNA V KRVI
ODETÁ
KENDARE BLAKE

Preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Anna Dressed In Blood
Text Copyright © 2011 by Kendare Blake
Published by arrangement with Tor Publishing Group
All rights reserved.
Translation © Zuzana Smolinská, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4058-6
ISBN e-knihy 978-80-566-4063-0 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-4064-7 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4065-4 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

PRVÁ KAPITOLA

Mastné a ulízané vlasy mu mŕtvolne lemujú tvár. Nie, toto nie je žiaden dvojjzmysel.

Prezrádza ho aj voľný, obnosený kožený kabát, no ešte viac bokombrady. A spôsob, akým prikyvuje, neustále škrtá zapalovačom a rytmicky do toho pokyvkuje hlavou. Pôsobí ako komparzista, ktorý tancoval v jednom z gangov v muzikáli West Side Story.

Na druhej strane sa v týchto veciach vyznám. Viem, čo si všímať. Jednoducho preto, lebo som sa už stretol so všetkými možnými druhmi duchov a prízrakov, aké si len viete predstaviť.

Tento konkrétny stopár straší pri jednej z kľukatých ciest v Severnej Karolíne, ktorú od rozľahlej prázdnoty delia len nízke drevené ploty. Nič netušiaci vodiči ho zrejme vezmú z čistej nudy, mysliac si, že narazili na študenta, ktorý sa prehnane nadchol pre Kerouaca.

„Moja dievčina na mňa čaká,“ vraví mi teraz vzrušeným hlasom, akoby sme ju mali zazrieť, keď sa prehupneme cez hrebeň kopca. Potom prudko ťukne zapalovačom o palub-

nú dosku, a keď to zopakuje, musím si pohľadom overiť, či povrch nejako nepoškodil.

Toto tu nie je moje auto, no vďaka útrpným ôsmim týždňom kosenia trávniká pána Deana, armádneho plukovníka vo výslužbe, ktorý býva kúsok od nás, som si ho mohol požičať. Hoci má ten chlap už cez sedemdesiat, má ten najrovnejší chrbát, aký som kedy videl. Keby som býval mal viac času, dokázal by som stráviť celé leto počúvaním jeho historiek o vojne vo Vietname. Namiesto toho som trhal burinu a otročil na jeho políčku, kde na ploche dva a pol krát tri metre pestoval kríkové ruže, zatiaľ čo on mrzutým pohľadom dozeral na to, aby sedemnástročné decko v starom tričku Rolling Stones a rukaviciach do záhrady od mamy jeho pokladom nejako neuškodilo.

Ak mám byť úprimný, vzhľadom na to, aké mám s autom zámary, som sa cítil trocha previnilo. Je to typ Camaro Rally Sport, ročník 1969, v súmráčnej modrej farbe a v perfektnom stave. Šľape ako hodinky a v zákrutách nebezpečne vrčí. Ešte stále nechápem, že mi ho naozaj požičal, hoci som si prácu plnil naozaj svedomito. No vďaka bohu dohodu dodržal, pretože bez auta by som mal problém. Bolo mi jasné, že sa naň stopár chytí. Že ho auto vyláka z jeho brlohu pod zemou.

„Asi je veľmi fajn,“ prehodím bez väčšieho záujmu.

„No áno, človeče, áno,“ odvetí a ja som sa azda po stý raz, odkedy tak desať kilometrov dozadu pristúpil, začudoval, ako môže nevedieť, že je mŕtvy. Znie, akoby vyskočil z filmu s Jamesom Deanom. A potom je tu ešte ten smrad, hoci by som ho nenazval práve hnilobný. Pripomína mach

a vznáša sa okolo neho ako hmla. Ako mohol tohto tu ktokoľvek považovať za živého človeka? Ako by s ním ktokoľvek mohol vydržať tých šesťnásť kilometrov po Lowrenský most, kde príznak schmatne volant a zrúti sa s autom aj vodičom priamo do rieky? Možno tých nešťastníkov naozaj vyplašil jeho odev a hlas či pach jeho kostí. Presne ten pach, ktorý možno nikdy predtým nezacítili, no akosi inštinktívne vytušili, o čo ide. No vtedy už bolo vždy neskoro. Keďže sa už raz rozhodli zobrať stopára, presvedčili samých seba, že sa nenechajú ovládnuť iracionálnym strachom. Snažili sa ho potlačiť racionálnymi argumentmi, a to by ľudia vôbec robiť nemali.

Stopár medzitým stále rozpráva hlasom, ktorý znie, akoby prichádzal z veľkej diaľky, o priateľke, ktorú zanechal doma. Vraví, že sa volá Lisa a má tie najžiarivejšie blond vlasy a tie najkrajšie červené pery. Keď sa vráti stopom z Floridy domov, ujdú spolu a vezmú sa. Tu dole pracoval cez leto u strýka v jeho predajni áut, aby si nasporil na svadbu. Stálo to za to, hoci sa tak už mesiace nevideli.

„Muselo byť náročné byť tak dlho preč z domova,“ poviem a v hlase mi zaznie skutočná ľútosť. „Ale určite ťa teraz rada uvidí.“

„No áno, človeče. Presne tak. Vo vrecku saka mám všetko, čo nám treba. Vezmeme sa a odšťahujeme dakam na pobrežie. Mám tam kamoša. Robbyho. Kým si nájdem nejakú robotu okolo áut, môžeme ostať uňho.“

„Jasné,“ pritakám. Stopár má na tvári, ktorú osvetľuje mesačný svit a svetlá palubovky, smutne optimistický výraz. Robbyho prirodzene už nikdy nestretol. A ani svoju pria-

teľku Lisu. Pretože v to osudné leto 1970, zopár kilometrov vyššie po ceste nasadol do auta, zrejme podobného ako je toto tu. Tým, čo mu zastavili, takisto vysvetľoval, že sa chystá začať nový život a všetko, čo na to potrebuje, má vo vrecku.

Miestni vravia, že ho poriadne dobili priamo pri moste a potom ho odtiahli medzi stromy, kde ho párkrát bodli nožom a podrezali mu hrdlo. Potom jeho telo odtiahli dole k brehu a vhodili do jedného z bočných ramien. Presne tam ho o takmer šesť mesiacov našiel farmár, obmotaného popínavými rastlinami, s padnutou sánkou, akoby neveril, že tu napokon uviazol.

Tak ako teraz uviazol u mňa v aute. Vlastne to nikdy netušia. Práve teraz si stopár hvízda a hlavou kýve do imaginárnej melódie. Možno v ušiach stále počuje hudbu, ktorá hrala v noc, keď ho zabili.

Správa sa vskutku príjemne. Veľmi fajn spoločnosť na jazdu autom. No keď sa dostaneme k mostu, garantujem vám, že bude rovnako nahnevany a odporny ako akýkoľvek iný prízrak. Podľa mojich informácií má tento duch, neoriginálne nazvaný Stopár z Dvanásteho okresu, na svedomí minimálne tucet ľudských životov a osem zranení. Možno mu to však mať za zlé? Nevrátil sa domov k svojmu dievčaťu a teraz sa chce postarať o to, aby sa domov nevrátili ani ďalší.

Keď prejdeme značku tridsiateho siedmeho kilometra cesty, viem, že sme od mosta sotva dve minúty. Odkedy sme sa sem presťahovali, jazdil som touto cestou takmer každú noc, dúfajúc, že v spätnom zrkadle zazriem aspoň jeho tieň. Nemal som však šťastie. Až kým som nesadol za volant Ral-

ly Sport. Predtým som na tejto prekliatej ceste akurát tak mrhal časom, s tým istým prekliatym nožom schovaným pod stehnom. Neznášam, keď je to takto. Keď to pripomínam zbytočne natiahnutú rybačku. Pretože ja sa nevzdávam. A oni nakoniec na moju hru pristanú.

Spomalím.

„Deje sa niečo, kamoš?“ Obráti sa ku mne, no ja len pokrútim hlavou. „Ale nie. No nie je to moje auto, a ak sa na mňa pokúsiš na moste skočiť, nemám úspory na pokrytie opráv.“

Stopár sa zasmieje. Príliš nahlas na to, aby to nebolo podozrivé. „Tuším si tu pred jazdou niekto vypil. Možno by som to mal odtiaľto prebrať ja.“

Príliš neskoro mi dôjde, že som to nemal povedať. Nemôžem ho pustiť von. Pri mojom šťastí by určite vystúpil a stratil sa v tme noci. Musím ho zabiť, kým sa auto hýbe, alebo to budem musieť skúsiť znova, a vážne pochybujem, či bude pán Dean ochotný mi auto opäť požičať. Okrem toho sa o tri dni sťahujem do Thunder Bay.

Takisto mi napadne, že by som celú šarádu s týmto chudákom musel opakovať znova, no tá myšlienka ma rýchlo prejde. Veď je už mŕtvy.

Rýchlosť sa snažím udržiavať okolo osemdesiat kilometrov za hodinu, aby mal pocit, že idem prirýchlo na to, aby za jazdy vyskočil. No pri duchoch nikdy neviete. Budem musieť pracovať rýchlo.

Keď sa načiahnem po dýke, na moste sa v mesačnom svite objaví silueta a stopár ako na povel schmatne volant a trhne ním doľava. Pokúšam sa ho vyrovnáť naspäť doprava a nohou

stlačím brzdový pedál. Počujem, ako guma nesúhlasne škrípe na asfalte, a kútikom oka sledujem, ako sa stopárova tvár mení. Už to nie je príjemný chlapík s ulízanými vlasmi a priateľským úsmevom. Ostala len zhnitá koža plná čiernych dier. Jeho zuby pôsobia ako tmavé kamene. Vyzerá, že sa škerí, ale spôsobuje to fakt, že sa mu odlupuje koža z pier.

Ani keď sa auto krúti po vozovke z jednej strany na druhú v snahe zastaviť sa, pred očami mi nebežia záblesky zo života. A vôbec: čo by som asi tak videl? Plejádu duchov, ktorých sa mi podarilo znieť zo sveta? Namiesto toho mi odrazu prebleskne sled fotografií, na ktorých je moje mŕtve telo: hrudník prerazený volantom či torzo bez hlavy, bezvládne visiace cez rozbité sklo.

Z ničoho nič sa pred nami zjaví strom, ktorý len-len že trafi dvere na mojej strane. Nemám čas ani len zanádať. Prudko strhnem volant, šliapnem na plyn a strom tesne miniem. Čo však naozaj nechcem, je dostať sa na most. Auto je také široké, že presahuje okraj mosta. A ten nemá žiadne zábradlie. Je úzky, drevený a neudržiavaný.

„Byť mŕtvy vlastne nie je až také zlé,“ skonštatuje môj spoločník, keď ma schmatne za ruku a snaží sa mi ju strhnúť z volantu.

„A čo ten smrad?“ zasyčím. Napriek všetkému ešte stále pevne zvieram rukoväť svojej dýky. Nepýtajte sa, ako je to možné, no mám pocit, že sa mi zápästie každú chvíľu rozláme na malé kúsky. Keďže sa mu podarilo stiahnuť ma zo sedadla, snažím sa nejako vybalansovať nad rýchlostnou pákou. Bokom vyhodím rýchlosť do neutrálu (to som mal spraviť už skôr) a rýchlo vytasím svoju zbraň.

Ďalší vývoj ma zaskočí: na stopárovej tvári sa opäť objaví koža a jeho oči znova naberú živší zelený odtieň. Odrazu mám pred sebou tvár chlapca, ktorý neveriacky zíza na môj nôž. Podarí sa mi auto dostať naspäť pod kontrolu a potom rázne dupnem na brzdy.

Autom trhne a môj pasažier zažmurká. Uprene sa na mňa pozrie.

„Tie peniaze som zarábala celé leto,“ zašepká. „Moje dievča ma zabije, ak o ne prídem.“

Z úpornej snahy kontrolovať otriasajúce sa auto mi prudko bije srdce. Nemám chuť odpovedať. Chcem to mať z krku. No napriek tomu začujem, ako hovorím: „Tvoje dievča ti odpustí. Sľubujem.“

Otcova dýka v mojej ruke akoby nič nevážila.

„Nechcem to zažiť znova,“ zašepká stopár.

„Toto je naposledy,“ prisľúbim a potom zaútočím. Dýkou mu podrežem hrdlo jedným súvislým ťahom. Prsty mu vystrelia k otvorenej rane, a hoci sa snaží stlačiť kožu naspäť dokopy, vyvalí sa z nej čosi tmavé a husté pripomínajúce ropu. A nesteká len dole na jeho retro sako, ale aj hore po jeho tvári až do vlasov. Neskríkuje, ani keď sa začne scvrkávať. Vlastne asi nemôže, keďže som mu prerezal hrdlo a tekutina sa mu dostala až do úst. Netrvá to ani minútu a je preč. Nezostala po ňom ani stopa.

Dlaňou prebehnem po sedadle spolujazdca. Je celkom suché. Vystúpim, a aké to je v tej tme len možné, skontrolujem auto. Z pneumatík sa ešte stále dymí a je zjavné, že sa povrch ich behúňa trocha roztopil. Úplne vidím, ako pán Dean škripe zubami. O tri dni mesto opúšťam, no je

mi jasné, že jeden z tých troch dní strávim ich výmenou. Keď sa nad tým tak zamyslím, asi by som auto bez nových pneumatík ani len nemal vracat'.

DRUHÁ KAPITOLA

Keď Rally Sport zaparkujem na našej príjazdovej ceste, je už po polnoci. Ako pána Deana poznám, ešte stále je hore, plný energie a kofeínu. Určite sledoval, ako opatrne prichádzam autom po ulici. Na druhej strane ho však mám požičané až do rána, a ak vstanem dostatočne skoro, môžem ho zobrať do servisu a napraviť škody, kým si čokoľvek všimne.

Keď svetlá auta pretnú náš dvor a zasvietia na bočnú stenu domu, spozorujem dve zelené bodky: oči maminho kocúra. Kým sa však dostanem k vchodovým dverám, všimnem si, že z parapety už stihol zmiznúť. Určite ide mame oznámiť, že som späť.

Volá sa Tybalt a je to jedno nevychované stvorenie, ktorému som väčšinou ukradnutý. Je to vzájomné. Disponuje podivným zvykom trhať si chlpy z chvosta a zanechávať drobné čierne chumáčiky po celom dome. Moja mama však má rada, keď je v dome mačka. Rovnako ako väčšina detí aj mačky vidia a počujú veci, ktoré sú už mŕtve. Celkom praktické, pokiaľ bývate práve s nami.

Vojdem dnu, vyzujem si topánky a schody vezmem po dvoch. Nevieť sa dočkať sprchy: chcem si z rúk zmyť ten zhnitý mach pripomínajúci smrad. Okrem toho potrebujem vydrhnúť otcovu dýku a odstrániť z nej akékoľvek zvyšky tej tmavej tekutiny.

Keď vyjdem hore schodmi, zakopnem o krabicu. „Dokelu!“ vyletí zo mňa príliš nahlas. Mal som to čakať, keďže prakticky neustále žijem v bludisku pobalených krabíc. S mamou sme takpovediac profesionálni baliči, a preto sa nespoľiehame na tie kartónové nezmysly, ktoré si môžete zadarmo zobrať v potravinách alebo obchode s alkoholom. Kdeže. Máme vysokokvalitné, pevné a vystužené krabice s trvalo nalepenými etiketami. Aj v tme vidím, že som práve atakoval Kuchynské potreby číslo 2.

Po špičkách prebehnem do kúpeľne a z koženého rukساku vyťahnem dýku. Keď som odpravil stopára, zabalil som nôž do čiernej zamatovej látky, no neurobil som to bohvieako pozorne. Ponáhľal som sa. Nechcel som byť na ceste alebo kdekoľvek v blízkosti toho mosta ani o sekundu dlhšie. Niežeby ma nejako zvlášť desilo vidieť, ako sa postupne rozkladá. Videl som už horšie veci, no aj tak sa na to nedá celkom zvyknúť.

„Čas?“

Zdvihnem hlavu a pohľad v zrkadle sa mi stretne s maminým. Vyzerá rozospato a na rukách drží kocúra. Dýku opatrne položím na skrinku s umývadlom.

„Čau, mami. Prepáč, ak som ťa zobudil.“

„Vieš, že rada vstanem, keď sa vrátiš. Vlastne by si ma mal zobudiť vždy. Nech môžem pokojne spať.“

Radšej nenamietnem, že to neznie logicky. Otočím kohútikom a začnem čepel umývať studenou vodou.

„Môžem to spraviť,“ ponúkne sa mama a letmo sa mi dotkne ramena. Vtom si na mojom predlaktí všimne modriny, ktoré začínajú fialovieť. Schmatne ma za zápästie a tipujem, že mi povie niečo, čo matky v takých chvíľach väčšinou hovoria. Čakám, že ma bude chvíľu starostlivo obskakovať; že zbehne do kuchyne po ľad a uterák, hoci tieto modriny zďaleka nie sú to najhoršie zranenie, aké som kedy utrpel. No tentokrát to nespraví. Možno je už príliš neskoro a je unavená. Alebo možno preto, že si po troch rokoch konečne uvedomila, že sa na to nemienim vykašľať.

„Daj mi to,“ povie a ja ju poslúchnem, pretože sa mi už aj tak podarilo odstrániť väčšinu čiernych škvŕn. Vezme dýku a odchádza. Je mi jasné, že ide spraviť to, čo vždy: vyvariť dýku, ktorú potom zapichne do veľkej nádoby so soľou. V nej dýka ostane odložená ďalšie tri dni tak, aby na ňu dopadal mesačný svit. Keď ju vytiahne, pretrie ju škoricovým olejom a vyhlási, že je ako nová.

To isté mama robievala pre môjho otca. Keď sa vrátil z úspešného lovu na mŕtve koristi, pobozkala ho na líce a vzala mu dýku rovnako nenútene ako iné manželky pracovný kufrik. S otcom sme zvykli nôž naložený v soli uprene sledovať s rukami prekríženými cez hrudník a skeptickými poznámkami, aký smiešny tento postup je. Akoby mama testovala našu vieru v jej schopnosti. Trocha mi to pripomínalo Excalibur zapichnutý v skale.

No otec ju vždy nechal rituál uskutočniť. Koniec koncov vedel, do čoho ide, keď si bral peknú dievčinu s gašta-

novými vlasmi, ktorá vyznávala náboženstvo wicca a okolo krku nosila náhrdelník uvitý z bielych kvetov. Dokonca jej zaklamal, že je tiež prívržencom wiccanských rituálov, hoci v skutočnosti nebol.

Jednoducho len miloval legendy; miloval príbehy a povesti, v ktorých bol svet oveľa vzrušujúcejším miestom než v realite. Aj moje meno je výsledkom jeho vášne pre grécku mytológiu.

Keďže však moja mama rovnako oddane zbožňovala Shakespeara, museli vymyslieť nejaký kompromis, a tak som skončil s menom Theseus Cassio. Prvé meno som dostal po hrdinovi, ktorý zabil Minotaura, druhé po Othelovom pobočníkovi s tragickým osudom. Hlúpejšie to už znieť ani nemohlo. Theseus Cassio Lowood. Každý ma však volá Cas. Vlastne by som mal byť rád, pretože otec zbožňoval aj severskú mytológiu, a tak som sa pokojne mohol volať aj Thor. A to by bolo totálne neznesiteľné.

S výdychom sa zahľadím do zrkadla. Na tvári nevidno po súboji ani stopy, rovnako ani na mojom sivom zapnutom saku. Na moju veľkú úľavu som žiadne neobjavil ani na čalúnení sedadiel auta. Vyzerám vskutku smiešne, vyobliekaný ako na nejaké zásadné rande. Vlastne presne s touto výhovorkou som auto od pána Deana vymámil. Keď som dnes večer odchádzal z domu, vlasy som mal začesané dozadu a dokonca trocha upravené gélom, no po tej posratej potýčke mi teraz padajú do čela v tmavých prameňoch.

„Mal by si sa poponáhľať do postele, zlatko. Je neskoro a zajtra musíme ďalej baliť.“

Mama už dokončila svoj rituál s nožom. Opiera sa o zárubnú dverí a jej čierny kocúr sa ovíja okolo jej členkov ako unudená rybička v akváriu okolo plastového hradu.

„Len si skočím do sprchy,“ vysvetlím a ona sa s povzdychom obráti na odchod.

„Dostal si ho, však?“ osloví ma ponad plece akoby mimochodom.

„Jasné. Dostal.“

Hoci sa na mňa usmeje, pôsobí smutne a skormútene. „Tentokrát to bolo tesné. Myslel si si, že to zvládneš do konca júla. A teraz je august.“

„Nebola to ľahká korisť,“ skonštatujem a z poličky vytiahnem uterák. Hoci sa mi zdá, že nechce nič dodať, zastane a otočí sa ku mne.

„Ak by si ho nebol dostal, chcel by si ostat? Odložil by si svoj ďalší projekt?“

Hoci neodpoviem hneď, je to len prirodzená pauza v rozhovore, pretože odpoveď som vedel, skôr než otázku dokončila.

„Nie.“

Keď opäť vykročí preč, odpálím to. „Počuj, mohol by som si od teba požičať nejakú hotovosť na nové pneumatiky?“

„Theseus Cassio,“ zastoná a ja vystrúham grimasu, no podľa jej unaveného povzdychu mi je jasné, že som v suchu.

Našou ďalšou destináciou je Thunder Bay, Ontario. Plánujem tam zabiť *ju. Annu. Annu Korlovovú*. Známu aj ako Annu v krvi odetú.

„Toto je pre teba ťažký oriešok, však, Cas,“ skonštatuje mama spoza volantu sťahovacej dodávky z požičovne. Neustále sa s ňou naťahujem, že by sme si už mali prestať autá požičiavať a kúpiť si niečo vlastné. Veď sa kamsi za duchmi sťahujeme neustále.

„Prečo myslíš?“ Chcem vedieť. Mama kývne smerom k mojej ruke a ja si až teraz uvedomím, že nervózne poklepávam po koženej taške, v ktorej mám ukrytú otcovu dýku. Ovládnem sa, a hoci ruku nestiahnem, snažím sa predstierať, že je moje gesto nenútené, a je to ona, ktorá veciam pripisuje neproporčnú dôležitosť.

„Mami, Petra Carvera som zabil, keď som mal štrnásť. A odvtedy prakticky nič iné nerobím. Dnes ma už nedokáže len tak niečo zaskočiť.“

Neunikne mi, že kŕčovito stisne čelusť. „Nemal by si tak hovoriť. Ty si Petra Carvera predsa *nezabil*. Peter Carver na teba zaútočil a okrem toho, bol už dávno mŕtvý.“

Niekedy ma naozaj uchvacuje, ako dokáže tými správnymi slovami celkom zmeniť pohľad na vec. Ak sa jej obchodu s okultnými predmetmi niekedy prestane dariť, určite by ju čakala sľubná kariéra v budovaní identity nejakej značky.

Vraví, že Peter Carver zaútočil na mňa. Áno, to sedí. Ale až po tom, čo som sa ja do opusteného domu Carverovcov vlámal. Bola to moja prvá práca a pustil som sa do nej bez maminho povolenia. Okej, trocha to zľahčujem. Pustil som sa do nej napriek maminým obzvlášť hlasným protestom. Dokonca som musel vypáčiť zámok na okne svojej izby, aby som sa vôbec dostal z domu. No podarilo sa. Vzal som otcov nôž a vlámal sa dnu. V miestnosti, kde Peter Carver piš-

toľou kalibru 44 zastrelil svoju manželku a potom sa obesil v šatníku na vlastnom opasku, som si počkal, kým neudrela druhá hodina v noci. Presne v tej istej miestnosti, kde duch Petra Carvera zavraždil realitného makléra, ktorý sa dom snažil o dva roky neskôr predať, aj znalca, ktorý prišiel odhadnúť hodnotu nehnuteľnosti rok po ňom.

Ešte dnes si spomínam, ako sa mi triasli ruky a ako mi zvieralo žalúdok. Pamätám si urputnú túžbu pokračovať v tom, čo robil môj otec a čo bolo teraz mojím poslaním. Keď sa duchovia konečne ukázali (áno, množné číslo je správne, pretože vysvitlo, že sa Peter s manželkou po smrti uzmierili a našli spoločnú záľubu v zabíjaní), takmer som odpadol. Peter vybehol zo šatníka s fialovou škvrnou na krku, ktorý bol natoľko ohnutý, že vyzeral takmer zlomene. Potom som si všimol, ako sa na podlahe začína formovať krvavá škvrna, ktorá sa pomaly zhmotňovala do podoby jeho ženy. Na tomto mieste musím hrdo poznamenať, že sa jej nepodarilo ani len poriadne vyliezť von. Ruka s dýkou mi inštinktívne vyletela a o sekundu neskôr som ju zarazil naspäť do podlahy. Kým som dýku vyťahoval z dreva pošpieneného krvavou škvrnou, ktorá bývala kedysi jeho ženou, Carver na mňa skočil. Takmer sa mu podarilo vyhodiť ma von z okna, no dostal som sa naspäť k dýke. Ani som si neuvedomil, že pri tom stonám, akoby som bol mňaukajúce mača. Bodol som ho takmer náhodne. Nôž ním prešiel v momente, keď mi okolo krku omotal lano a začal si ma otáčať. Túto časť som mame nikdy nespomenul.

„Sama dobre vieš, ako to myslím,“ ozvem sa. „To len tí druhí si myslia, že nemožno zabiť, čo už je mŕtve.“ Nechcem

dodať, že otec to vedel tiež. Nerada ho spomína a sám viem, ako sa mama po jeho smrti zmenila. Nebýva celkom prítomná, a keď sa usmeje, akoby tomu čosi chýbalo. Akoby sa objektív kamery nedokázal zaostriť, akoby sa v zornom poli objavilo čosi rozmazané. Vždy, keď kamkoľvek šiel, časť z nej ho nasledovala. Niežeby ma neľúbila, no myslím si, že nikdy neprišla na to, ako vychovávať syna sama. Jej rodina, to mal byť uzatvorený kruh. No teraz sme tu ostali len my dvaja ako fotografia, z ktorej bol môj otec vystrihnutý.

„Pôjde to ako po masle,“ vyhlásim a demonštratívne lusknem prstami, pretože chcem zmeniť tému. „Dokonca by som povedal, že v Thunder Bay nestrávim ani len celý školský rok.“

Nakloní sa bližšie k volantú a pokrúti hlavou. „Možno by si mal zvážiť, či tu neostať dlhšie. Počula som, že je to veľmi príjemné miesto.“

Prevrátim oči. Veď aj jej musí byť jasné, ako sa veci majú. Nežijeme pokojný život, ako mnohé iné rodiny. Nemáme korene ani rutiny. Sme ako cirkus na kolesách. A to sa nedá zvaliť na smrť môjho otca, pretože aj s ním sme si precestovali svoje. Hoci uznávam, že sme miesta nestriedali až tak často. Mama tomu musela prispôbiť aj svoju prácu: cez telefón čistí auru a vykladá z tarotových kariet, a na internete predáva rôzne okultné pomôcky. Inými slovami, moja mama je čosi ako mobilná čarodejnica, neustále v pohybe. Dokonca na tom prekvapujúco slušne zarába. Zrejme by sa nám dobre vodilo aj bez poručníckych fondov, ktoré nám zanechal otec.

Práve teraz mierime na sever po klukatej ceste, ktorá sa ovíja okolo brehu Horného jazera. Som rád, že sme vy-

padli zo Severnej Karolíny, preč od ľadových čajov, prízvuku aj pohostinnosti, ktorá mi liezla na nervy. Byť na cestách mi navodzujú pocit slobody, absencie povinnosti. Až keď zaparkujeme a ja prvýkrát položím nohu na chodník v Thunder Bay, budem mať pocit, že sa práca opäť začína. Teraz si však dokážem užiť pohľad na borovicové lesy a vrstvy nánosov v hornine, ktoré lemujú cestu z opačnej strany a z ktorých neustále kvapká spodná voda, v geste nikdy nekončiacej ľútosti. Horné jazero disponuje tými najsýtejšími odtieňmi modrej a zelenej a jasné svetlo, ktoré k nám cez okná presvitá dnu, ma núti žmúriť ešte aj spoza slnečných okuliarov.

„Aké máš plány s výškou?“

„Mami!“ Neubránim sa frustrovanému povzdychu. To je jej klasický ťah. Čiastočne akceptuje, čo robím, čiastočne trvá na tom, aby som bol normálny tínedžer. Občas premyšľam, či to robievala aj môjmu otcovi. Pochybujem!

„Cas!“ povzdychne si aj ona. „Aj superhrdinovia chodia na vysokú školu.“

„Ja nie som žiadny superhrdina,“ ohradím sa, pretože je to otrasná nálepka. Je to egocentrické a vôbec to na mňa nesedí. Nezvyknem sa producírovať v elastickom overale. Nerobím to kvôli potlesku a kľúčom od mesta. Nič také ani nedostávam. Pracujem v tme a zabíjam to, čo už malo byť mŕtve. Ak by ľudia tušili, o čo mi ide, zrejme by sa ma snažili od toho odradiť. Tí idioti by sa určite chceli zastať chutného ducha Caspera, a tak by som napokon nielen musel zabiť Caspera, ale po tom, čo by sa do nich Casper zahryzol, odpraviť aj ich. Nie som superhrdina. Ak sa mám k nieko-

mu prirovnať, je to Rorschach, antihrdina komiksovej série Strážcovia. Som Grendel. Som ten, čo prežil Silent Hill.

„Ak chceš v tomto pokračovať aj počas vysokej školy, existuje množstvo miest, kde by si sa tie štyri roky dokázal zabaviť.“ Dodávkou odbočí na pumpu, poslednú na americkej strane. „Čo tak Birmingham? To mesto má natoľko strašidelnú reputáciu, že by si sa mohol pustiť aj do dvoch prízrakov mesačne a stále mal čo robiť počas celého štúdia.“

„Iste, no stále by som musel chodiť na výšku v posratom Birminghame,“ neodpustím si. Mama na mňa varovne pozrie a ja zašomrem ospravedlnenie, pretože hoci je to tá najliberálnejšie zmýšľajúca matka zo všetkých a necháva svojho pubertálneho syna túlať sa po nociach a loviť mŕtvych vrachov, neznáša, keď z úst vypustím nadávku.

Zastane pri tankovacom stojane a zhlboka sa nadýchne.

„Dúfam, že vieš, že si ho už dávno pomstil.“ Kým mám možnosť zareagovať a nesúhlasiť, vystúpi a zabuchne za sebou dvere.

TRETIA KAPITOLA

Ked' sme cez hranicu prešli do Kanady, scenéria naokolo sa razom zmenila. Dívam sa z okna na nekonečnú panorámu zvlnených kopcov pokrytých lesmi. Mama vraví, že je to čosi, čo sa nazýva boreálny les. Keď sme sa nie tak dávno začali sťahovať naozaj často, začala sa venovať novej záľube: intenzívne vždy preskúma oblasť, do ktorej sa aktuálne premiestňujeme. Vravieva, že keď si zisťuje, kam by sa chcela ísť najesť a čo by na danom mieste chcela robiť, evokuje jej to pocit, akoby bola na dovolenke. Ja si skôr myslím, že jej to pomáha budovať si pocit domova.

Vypustí Tybalta z cestovnej prepravky, on jej vyskočí na plece a chvost si ovinie okolo jej krku, kým mňa nepoctí ani len pohľadom. Je spolovice siamský kocúr, pre ktorých je typické vybrať si jednu osobu, ktorú zbožňujú, a okato tak ignorovať všetkých ostatných. Niežeby mi na tom záležalo. Vlastne ma celkom baví, keď syčí a zaháňa sa na mňa. Je užitočný na jednu jedínú vec: občas uvidí duchov skôr než ja.

Mama sa zadíva na oblaky a pohmkáva si akúsi melódiu. Neunikne mi, že sa s Tybaltom rovnako usmievajú.

„Čo tá dobrá nálada?“ Chcem vedieť. „Nie si celá stuhnúť?“

„Jasné, už zopár hodín,“ odvetí. „Ale cítim, že sa mi v Thunder Bay bude páčiť. A súdiac podľa tých oblakov sa mi tu bude páčiť celkom dlho.“

Tiež sa pozriem hore. Oblaky sú obrovské a žiarivobiele. Sedia bez pohnutia na oblohe, a keď do nich vojdeme, mám čo robiť, aby som nezačal žmurkať. Cítim, ako sa mi vysušajú oči. No oblaky sa nepohnú ani o milimeter.

„Keď vojdeš do oblakov, ktoré sa nehýbu,“ zašepká, „veci budú trvať dlhšie, než si myslíš.“

Chcem jej odvetiť, že je poverčivá; že oblaky, ktoré sa nehýbu, neznamenujú vôbec nič. Okrem toho, ak by sme ich sledovali dostatočne, určite sa pohnú. No tak by som bol aj ja, presne ten istý človek, ktorý jej dovolí rituálne čistiť dýku v soli v svite mesiaca, obyčajný pokrytec.

Pohľad na nehybné mraky vo mne odrazu vyvolá pocit nevoľnosti, a tak svoju pozornosť opäť upriamim na lesy, na hustý koberec zelených, hnedých a hrdzavých borovic, pomedzi ktoré kde-tu zazriem osamelú brezu. Väčšinou bývam na cestách v dobrej nálade. Cítim vzrušenie z nového miesta, poľovačky na nového ducha; z nových vecí, ktoré zažijem. Tieto vyhlídky ma zvyčajne udržia v dobrej nálade aspoň počas jazdy do cieľovej destinácie. Možno som len unavený. Zväčša toho veľa nenaspím, a keď sa mi to aj podarí, nočná mora na seba nenechá dlho čakať. Nestážujem sa. Odkedy som začal používať otcovu dýku, nočné mory sa občas objavajú a potom zase zmiznú. Skrátka choroba z povolania. Zrejme moje podvedomie potrebuje vyplaviť

všetok ten strach, ktorý by som mal cítiť, keď prídem na miesta, kde vyčíňa vraždiaci duch. Aj tak by som si však mal trochu oddýchnuť. Sny bývajú obzvlášť nepríjemné tesne po úspešnom love a tentokrát som od príhody so stopárom ešte pokojný spánok nezažil.

Po asi hodine a zopár neúspešných pokusoch pospať si sa za predným sklom objaví Thunder Bay, rozrastajúce sa a prekvitajúce mesto s viac než stotisíc obyvateľmi. Prejdeme cez logistické parky a nákupné štvrte, no nespraví to na mňa žiaden dojem. Obchodné domy ako Walmart sú možno praktické pre živých jedincov, no osobne som ešte nevidel ducha, ktorý by si porovnával ceny motorového oleja alebo mal záujem zaobstarať si Xbox 360. Až keď sa prepracujeme do centra mesta, do staršej časti, ktorá sa nachádza nad prístavom, zbadám to, čo hľadám.

Medzi zrekonštruovanými rodinnými domami ležia učupené krivé domčeky s opadáajúcou omietkou. Pokrútené vonkajšie rolety prekrývajú okná tak, že pripomínajú očnú infekciu. Upravenejšie domy si sotva všimnem. Keď okolo nich prejdeme, zažmurkám a sú preč. Nudné a nepodstatné.

Počas svojho života som navštívil už množstvo miest. Temné miesta, kde sa zomleli nepekne veci. Zlovestné miesta, kde žijú veci, ktoré by žiť nemali. No ja som aj tak nikdy nevedel vystáť slnkom zaliate mestečká, plné nových domov s dvojitou garážou, v odtieni svetložltej a svetlozelenej, obklopené zelenými trávnikmi, po ktorých behali smejúce sa deti. Pretože tieto mestá nie sú o nič menej strašidelné než iné. Len lepšie klamú. Viac ocením, keď prídem na miesto, ako je aj toto. Kde závan smrti cítite prakticky vo vzduchu.

Sledujem vody Horného jazera, ktoré ležia pri meste ako spiaci pes. Otec vždy hovoril, že voda navodzuje mŕtvym pocit bezpečia. Nič iné ich natoľko nepritahuje. A nič iné ich tak dobre neukryje.

Mama zapne navigáciu, ktorú s láskou pomenovala Fran – po svojom strýkovi s obzvlášť dobre vyvinutým orientačným zmyslom. Fran nás svojím monotónnym hlasom vedie cez mesto, rozdáva detailné inštrukcie, akoby sme boli úplní idioti. O tridsať metrov odbočte doľava. Pripravte sa na odbočku doľava. Odbočte doľava. Tybalt vycíti, že sme už blízko, a tak zoskočí naspäť do prepravky. Keď sa načiahnem a zavriem mu dvere, podráždene na mňa zasyčí, akoby to celkom ľahko dokázal zvládnuť aj sám.

Prenajali sme si menší poschodový dom s čerstvo namaľovanou gaštanovočervenou fasádou, s tmavosivým lemovaním a okenicami. Nachádza sa priamo pod úbočím kopca, no na príjemne rovinatej pozemku. Keď zaparkujeme pred domom, z vedľajších pozemkov na nás nevykukujú žiadni susedia. Nikto nevyšiel na verandu, aby nás pozdravil. Dom pôsobí uzavreto a osamelo.

„Čo myslíš?“ osloví ma mama.

„Páči sa mi tu,“ odpoviem úprimne. „Úplne cítiš, že sa veci začnú diať.“

Povzdychne si. Určite by viac ocenila, keby som sa zaškeril, vytrielil na verandu, otvoril dvere a vybehol na poschodie, aby som ako prvý zabral väčšiu spálňu. Pretože presne to som robieval, keď sme sa na nové miesto presťahovali ešte s otcom. Lenže vtedy som mal sedem. Teraz sa nad jej pohľadom, unaveným po dlhej ceste, nedokážem zľutovať.

Pretože inak by som sa ani nenazdal a odrazu by sme na zadnom dvore plietli vence zo sedmokrások a korunovali nimi Tybalta za kráľa letného slnovratu.

Namiesto toho vezmem prepravku a vystúpim z dodávky.

Už o niekoľko sekúnd za sebou počujem aj mamine kroky. Počkám, kým odomkne vchodové dvere, a keď vstúpime dnu, zhlboka sa nadýchnem vnútri uväzneného letného vzduchu a zatuchliny, ktorá pripomína predošlých obyvateľov. Dvere sa otvárajú priamo do priestrannej obývačky, ktorej dominuje krémová sedačka a kreslo typu ušiak. Mosadzná lampa potrebuje nové tienidlo. Je tu aj konferenčný a malý odkladací stolík v tmavom mahagónovom odtieni. Z obývačky vedie drevom obložená chodba do kuchyne a otvorenej jedálne.

Pozriem sa hore do prítmia schodiska po svojej pravej ruke. Potichu za nami zatvorím dvere a na drevenú podlahu položím prepravku. Otvorím dvierka a o sekundu sa z nej vyplázi pár snorivých zelených očí nasledovaný čiernym štíhlym telom. Tento trik som sa naučil od svojho otca. Trik, ktorý sa otec naučil sám a vďaka sebe.

Išiel vtedy po jednom tipe v Portlande, ktorý sa týkal viacerých obetí požiaru v konzervárni. Hlavu mu zamestnávali myšlienky na vybavenie továrne a tie veci, ktorým praskali pery, keď rozprávali. Asi práve preto príliš nevenoval pozornosť domu, ktorý si prenajal. A ani prenajímateľ sa mu neobťažoval spomenúť pani, ktorá aj so svojím nenarodeným dieťaťom v dome zomrela po tom, čo ju zo schodov zhodil jej manžel. Jasné, to sú tie drobnosti, ktoré sa dajú ľahko prehliadnúť.

A to je tá zábavná vec na duchoch. Zaživa to mohli byť úplne alebo relatívne normálni ľudia, no keď zomrú, stanú sa totálne posadnutí tým, čo sa im stalo. Celkom sa zaseknú v tom najhoršom možnom momente. V ich svete už neexistuje nič okrem ostria čepele noža; okrem tlaku rúk, ktoré im zvierajú hrdlo. Vypestujú si zlozvyk demonštrovať presne tieto veci na nevinných obetiach. Ak však poznáte ich príbeh, nie je dvakrát náročné predpokladať ich ďalšie ťahy.

V ten konkrétny deň mi mama práve pomáhala usporiadať krabice v mojej novej izbe. Bolo to v časoch, keď sme ešte stále používali kartónové, a keďže práve pršalo, väčšina z nich mala veká zmäknuté ako cereálie v miske s mliekom. Pamätám si, že sme sa výborne zabávali na tom, ako mokneme a ako po našich topánkach ostávajú na linoleu v hale mokré šľapaje. Podľa zvuku šuchtajúcich sa nôh by ste si mysleli, že sa práve pristáhovala skupinka hypoglykemických zlatých retrieverov.

Stalo sa to práve, keď sme po tretíkrát stúpali hore na poschodie. Podrážky som si oklepával o podlahu a robil poriadny neporiadok. Práve som si z krabice vybral svoju bejzbalovú rukavicu, aby sa mi nepremočila. A vtom som to zacítil. Čosi sa popri mne mihlo a zľahka sa mi dotklo pleca. V dotyku nebol hnev ani náhlivosť. Kvôli tomu, čo nasledovalo potom, som to nikdy nikomu nepovedal, no ten dotyk bol priam materský. Akoby ma niekto opatrne odsunul z cesty. Najprv mi napadlo, že je to moja mama a robí si zo mňa žarty, a tak som sa otočil aj so širokým úškrnom na tvári, no namiesto mamy predou mnou stál duch ženy; závan vetra, ktorý sa práve zhmotňoval do hmly. Vyzerala,

akoby bola oblečená v plachte, a jej vlasy boli také bledé, že sa mi zdalo, že jej cez temeno hlavy vidím tvár. Nebol to, prirodzene, prvý duch, ktorého som kedy videl. Keď človek vyrastal ako ja a s mojím otcom, bola to v podstate rutinná záležitosť rovnako ako sekaná každý štvrtok na večeru. Nikdy som však nevidel ducha, ktorý by moju mamu strčil dole schodmi kamsi do prázdna.

Načiahol som sa za ňou, no v ruke mi ostal len kus kartónu z krabice, ktorú držala. Spadla a duch ženy sa spokojne zamihotal. Cez vznášajúci sa príznak som sledoval výraz maminej tváre a čo je ozaj zvláštne, najviac mi z celého incidentu v hlave utkvelo, že vidím jej horné zadné stoličky a že v nich má kazy. Presne ten pocit sa mi vybaví: znechutenie až nevoľnosť z toho, že vidím zubné kazy svojej mamy. Dopadla zadkom na schody, a kým sa prevalila dozadu a trafila do steny, z úst sa jej vydralo takmer nečujné „och“. Potom si však už nepamätám nič. Dokonca ani neviem, či sme v tom dome ostali. Je mi jasné, že sa otec o ducha postaral, predpokladám, že ešte v ten istý deň, no z Portlandu si už nepamätám nič. Viem však, že práve vtedy začal otec využívať Tybaltu, ktorý bol vtedy ešte malý kocúrik, a že mama odvtedy vždy deň pred búrkou trochu kríva.

Tybalt si začne prezeráť strop a oňuchávať steny. Občas mu šklbne chvostom. Kráčame za ním a sledujeme, ako kontroluje celé prízemie. V kúpeľni mi dôjde trpezlivosť, pretože sa zdá, že na svoju misiu zabudol a že jediný, po čom túži, je váľať sa na studených kachličkách. Lusknem prstami, a hoci na mňa škaredo zazrie, vstane a pokračuje v inšpekcii.

Na schodoch na chvíľu zaváha, no mne to starosti nerobí. Spozornel by som až vtedy, keby začal syčať do prázdna alebo keby sa posadil a civel do ničoty. Váhanie nič neznamená.

Mačky síce dokážu vidieť duchov, no nie sú jasnozrivé. Nasledujeme ho hore schodmi a ja zo zvyku chytím mamu za ruku. Koženú tašku som si prehodil cez plece a dýka v nej ma teraz vnútorne upokojuje, akoby to bol môj osobný medailónik svätého Krištofa.

Na treťom poschodí sú tri spálne a veľká kúpeľňa. Vyťahovacím rebríkom sa odtiaľto dá dostať do podkrovia. Cítiť, že je tu čerstvo vymaľované, čo je dobré. Nové veci bývajú v poriadku. Šanca, že sa na ne stihla nalepiť nejaká sentimentálna mŕtvola, je minimálna. Tybalt prejde kúpeľňou až do spálne. Zadíva sa na bielizník s pootváranými zásuvkami a znechutene zagáni na nenavlečenú posteľ. Potom si sadne a začne si olizovať predné labky.

„Nič tu nie je. Poďme sa vybalit' a zabezpečiť to tu.“ Pri hrozbe aktivity sa ten malý lenivec obráti ku mne, zazrie na mňa zelenými okrúhlymi očami a zavŕčí. Úspešne ho odignorujem a načiahnem sa za padacími dvierkami. „Au!“ Keď sa pozriem dole, vidím, že sa po mne Tybalt začal šplhať ako po strome. Schmatnem ho oboma rukami okolo chrbta, no na oplátku sa mi zakvačí všetkými svojimi pazúrikmi do kože. A tá malá beštia pri tom dokonca pradie!

„Len sa chce hrať, zlatko,“ chlácholí ma mama a opatrne zloží každú z jeho labiek z môjho oblečenia. „Dám ho naspäť do prepravky, a kým vyložíme krabice, ostane v spálni. Možno by si mohol skočiť do dodávky a vzadu vyloviť jeho toaletu.“

„Super,“ odsekne sarkasticky, no napriek tomu Tybalta zložím v matkinej novej spálni aj s jedlom, vodou a mačacou toaletou a až potom začnem vynášať veci do domu. Trvá nám to len dve hodiny. Napokon, sme predsa experti. Kým však mama dokončí všetky svoje kuchynské bosoráctva a vyvarí oleje a bylinky, ktorými pomaže dvere a okná, aby dnu nevstúpilo nič, čo tam nebolo, keď sme vošli my, začne sa stmievať. Nevie, či jej triky naozaj fungujú, no na druhej strane ani nemôžem povedať, že by nefungovali, pretože sme boli v našich domovoch vždy v bezpečí. Faktom však je, že to tu poriadne páchne santalovým drevom a rozmarínom.

Keď je dom zabezpečený, založím na zadnom dvore malý oheň a s mamou postupne spálime všetky drobné zbytočnosti, ktoré sme tu našli po predošliých nájomníkoch: náhrdelník z fialových korálikov odložený v zásuvke, zopár po domácky vyrobených podložiek pod hrnce či dokonca drobné balenie zápaliiek, ktoré vyzeralo až podozrivo novo. Skrátka nepotrebujeme, aby sa sem nejaký duch dobýjal pre niečo, čo tu po sebe zanechal. Vtom mi mama vtláči mokrý palec na čelo a do nosa mi vrazí vôňa sladkého oleja a rozmarínu.

„Mami!“

„Poznáš pravidlá. Každý večer prvé tri noci.“ Usmeje sa a v svetle plamienkov vyzerajú jej gaštanové vlasy ako uhlík. „Vďaka tomu si v bezpečí.“

„Vďaka tomu mám akné,“ zaprotestujem, no šmuhu si neutriem. „O dva týždne mi začína škola.“

Mama však neodpovedá. Namiesto toho sa zadíva na zabraný palec, akoby zvažovala, či si tinktúru natrie aj na

svoje čelo. Napokon však zažmurká a ruku si utrie do džínsov.

Toto miesto páchne ako dym a zdochlina, ktorá sa v lete rozkladá. Je to tu strašidelnejšie, než som čakal, a cítim, že sa tu pod povrchom toho deje veľa: šepot skrytý za smiechom ľudí či pohyby, ktoré by ste kútikom oka radšej nemali vidieť. Väčšina z týchto prízrakov je neškodná; sú to drobné chladné škvrny alebo stony v tme. Rozmazané flaky bielej, ktoré vidno len na polaroidovej fotografii. Tie sa ma nijako netýkajú.

No niekde tam vonku je príznak, ktorý sa ma týka veľmi. Ten, kvôli ktorému som prišiel. Duch, ktorý je dostatočne silný na to, aby vytlačil posledný výdych z ľudského hrdla.

Opäť sa neubráním myšlienke na ňu. Annu. *Annu v krvi odetú*. Ktovie, aké triky na mňa skúsi. Bude prefíkaná? Bude sa vznášať? Bude sa smiať či vrieskať?

A ako sa ma pokúsi zabiť?

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Chcel by si byť radšej Trójan či tiger?“
„Mama práve stojí nad sporákom a robí lievance z kukuričnej múky. Dnes je posledný deň registrácie, prv než zajtra začne škola. Viem, že to chcela spraviť skôr, no mala plné ruky práce s nadväzovaním kontaktov s miestnymi obchodníkmi, aby našla podporu na reklamu svojho vešteckého biznisu, prípadne miesto na predaj svojich okultných predmetov. Vysvitlo, že kúsok od mesta pôsobí výrobca sviečok, ktorý súhlasil, že jej pomôže napustiť jej výrobky špeciálnou zmesou olejov – niečo ako kúzlo ukryté v sviečke. Dohodli sa, že budú tieto požiadavkám zákazníka prispôsobené kúsky predávať po meste a mama ich rozpošle aj svojej online klientele.

„Čo je to za otázku? A máme nejaký džem?“

„Jahodový a potom čosi, čo sa volá Saskatoon. Vyzerá to na čučoriedky.“

Vystrúham grimasu. „Skúsím jahodový.“

„Mal by si žiť viac na hrane. Skús Saskatoon.“

„Myslím, že žijem na hrane dostatočne. *Trojan* myslíš tú značku kondómov? A čo to má s tigrami?“

Položí predô mňa tanier lievancov s toastom, zaliatych niečím, čo, pevne dúfam, bude jahodový džem.

„Správaj sa slušne, synáček. To sú školskí maskoti. Chcel by si ísť na školu Sira Winstona Churchilla alebo na Westgate? Očividne bývame dostatočne blízko oboch.“

Vzdychnem si, pretože je to úplne jedno. Budem chodiť na hodiny, úspešne prejdem skúškami a potom sa nechám preložiť. Tak ako vždy. Prišiel som sem zabiť Annu. No uznávam, že kvôli mame by som chvíľu túto maškarádu hrať mohol.

„Ocovi by sa páčilo, keby som bol Trójan,“ hlesnem ti cho a mama sa na chvíľu zháči. Potom však obráti svoju pozornosť naspäť k sporáku a posledný lievanec vyloží na svoj tanier.

„Tak zbehnem na Winstona Churchilla,“ skonštatuje. Kolké šťastie! Samozrejme, že som si vybral tú idiotskejšie znejúcu. No ako som spomínal: je to jedno. Som tu kvôli niečomu celkom inému. Čomusi, čo mi padlo do lona, kým som poľoval na Stopára z Dvanásteho okresu.

Prišlo to poštou, čo mi pripadalo šarmantné. Moje meno a adresa na obálke so škvornou od kávy a vnútri len zdrap papiera s jediným slovom. *Anna*. Napísané krvou. Tieto tipy mi chodia z celej krajiny, ba dokonca z celého sveta. Hoci nie je veľa ľudí, ktorí vedia robiť to čo ja, je celkom dosť ľudí, ktorí moje služby potrebujú, a preto ma vyhľadajú cez tých, ktorí moju prácu sledujú. Síce sa sťahujeme často, no keď ma niekto potrebuje nájsť, nie je to extrémne náročné. Mama dokonca na webstránke oznamuje každý náš presun a zopár otcovým starým kamarátom zvykneme povedať,

kam máme namierené. Každý mesiac mi mojím pomyselným pracovným stolom preletí celá plejáda duchov, od mejlu o miznúcich ľuďoch okolo satanistického kostola v severnom Taliansku až po novinové výstrižky o mysterióznych zvieracích obetách v blízkosti pohrebísk kmeňa Odžibvej na americko-kanadskom pomedzí. Len zopár zdrojov má moju dôveru. Väčšinou ide o otcove staré kontakty; o radu starších čarodejníckej lóže, ktorej členom bol na univerzite; alebo vedcov, ktorých stretol na cestách, alebo cez odporúčania. Presne tým verím, že ma nepošlú do úplného nezmyslu. Skrátka si vždy spravia domácu úlohu.

Počas uplynulých rokov som si, prirodzene, vytvoril aj vlastnú sieť kontaktov. Pri pohľade na naškrabané červené písmená vrezané do papiera, akoby šlo o bodnutia nožom, mi bolo hneď jasné, že tento tip je od Rudyho Bristola. Aké teatrálné! Gotická romanca na zožltnutom pergamente. Všetko nafingované tak, aby to pôsobilo, že odkaz krvou niektorej obete napísala Anna samotná a potom poslala, akoby ma pozývala na slávnostnú večeru.

Rudy Sedmokráska Bristol je hardcore fanúšik gotickej subkultúry z New Orleans. V podstate je to povaláč, ktorý prevádzkuje bar hlboko vo Francúzskej štvrti; stratená existencia, ktorá vnútorne oplakáva, že už nemá šestnásť. Je vychudnutý a bledý ako upír. Na môj vkus na sebe nosí priveľa sietoviny. Na druhej strane ma už priviedol k trom duchom a všetko to boli čisté a rýchle práčičky. Jeden z nich visel obesený v podzemnej pivnici a šeptom cez podlahu lákal nových obyvateľov domu, aby sa k nemu tam dole pridali. Vošiel som, prakticky ho vypitval dýkou a znova vyšiel.

Vďaka tejto zákazke sa mi Rudy zapáčil. Až neskôr som si obľúbil aj jeho prehnane entuziastickú osobnosť.

Keď som otvoril jeho list, neprešla ani minúta a zavolať som mu.

„Nazdar, kamoš, ako si vedel, že som to ja?“ V hlase nemal ani stopy po sklamaní, len nadšenie, ktoré mi pripomenulo decká, ktoré chodia na koncerty skupiny Jonas Brothers. Musím si priznať, že mám fanúšika. Ak by som mu to dovolil, vôbec nepochybujem, že by si navliekol protónový batoh a verne ma nasledoval po celej krajine.

„Samozrejme, že si to bol ty. Na koľký pokus sa ti to podarilo spraviť tak, aby to vyzeralo dôveryhodne? Tá krv je pravá?“

„Prirodzene!“

„Aká krv to je?“

„Ľudská.“

Neubránil som sa úsmevu. „Použil si vlastnú krv, však?“ Na druhej strane sa ozval šuchot.

„Počuj, chceš ten tip či nie?“

„No jasné, len pokračuj.“ Pohľad mi opäť padol na odkaz. *Anna*. Hoci mi bolo jasné, že ide o Rudyho lacný trik, meno napísané krvou malo v sebe nespornú estetiku.

„Anna Korlovová. Zavraždená v roku 1958.“

„Kým?“

„Nikto nevie.“

„Ako?“

„Ani to nikto nevie.“

Začínalo to znieť pofidérne. Vždy predsa existujú záznamy. Prebehne nejaké vyšetrovanie. Každá jedna kvapka krvi

odtiaľto až po Oregon nechá nejakú stopu na papieri. A to, ako opakoval „nikto nevie“, mi začínalo liezť na nervy.

„Ako o tom teda vieš ty?“

„Vie o tom veľa ľudí,“ nedal sa. „Je to najvychytenejšia strašidelná historka v Thunder Bay.“

„Vieš, ako to so strašidelnými príbehmi býva. Väčšinou nie sú ničím než len historkami. Mrháš mojím časom.“ Načiahol som sa za papierikom, pripravený ho pokrčiť a odhodiť. No čosi ma zastavilo. Neviem, prečo som bol taký skeptický. Ľudia vždy vedia. Niekedy dokonca veľa ľudí. Ale často s tým nič nerobia. Nič konkrétne nepovedia. Namiesto toho rozdávajú rady a ochotne všetko vykvákajú prvému ignorantovi, ktorý im príde do cesty. Je to tak pre nich jednoduchšie. Umožňuje im to žiť v dennom svetle.

„No toto nie je *ten* typ strašidelnej historky,“ trval na svojom Rudy. „Ak sa na ňu v meste vypytuješ, musíš sa pýtať na tých správnych miestach, inak sa nedopracuješ k odpovediam. Nie je to žiadna turistická atrakcia. Ale garantujem ti, že ak by si sa ocitol na pyžamovej párty partie tínedžeriek, určite tam o polnoci odznie Annin príbeh.“

„Presne na tento typ párty väčšinou chodievam,“ povzdychol som si, no čosi mi hovorilo, že Rudy presne na tento typ akcií v puberte chodieval. „Takže o čo tu presne ide?“

„Keď zomrela, mala šestnásť. Dcéra fínskych imigrantov. Jej otec zomrel na nejakú chorobu a mama prevádzkovala penzión v centre. Anna bola zavraždená cestou na školský ples. Nieкто jej podrezal hrdlo, aj keď to je príliš decentný opis. Prakticky jej odrezal hlavu. Hovorí sa, že mala na sebe

biele plesové šaty, no keď ju našli, boli celé zmáčané krvou. Preto tá prezývka. Anna v krvi odetá.“

„*Anna v krvi odetá*,“ zašepkám si sám pre seba.

„Hovorilo sa, že ju mohol mať na svedomí ktorýsi host penziónu. Alebo že sa na ňu zavesil nejaký úchyl, zapáčila sa mu, sledoval ju a potom ju nechal vykrvárať v priekope. Iní tvrdia, že šlo o žiarlivého priateľa alebo náhodnú schôdzku.“

Zhlboka som sa nadýchol, aby som sa lepšie sústredil. Tieto príbehy boli vždy zlé a tento konkrétny rozhodne nebol to najhoršie, čo som kedy počul. Napríklad taký Howard Sowberg, farmár z Iowy, ktorý vyzabíjal celú svoju rodinu nožnicami na živý plot, striedavo bodajúc a sekajúc do všetkého, čo mu prišlo pod ruku. Celú rodinu, konkrétne manželku, dvoch starších synov aj čerstvé novorodeniatko, aj svoju starnúcu matku. To bol asi ten najdrsnejší príbeh, ktorý som kedy počul. Keď som prišiel do Iowy, vlastne ma sklamalo, keď vysvitlo, že Howard Sowberg v sebe nemal dostatok výčitiek na to, aby na mieste ostal strašiť. Paradoxne to bývajú obeť, s kým to po smrti ide z kopca. Skutočné zlo sa obráti na prach či popol a potom zreinkarnuje do podoby napríklad chrobáka lajniaka. Všetku svoju agresiu si vybije už počas života.

Rudy stále čosi mlel o Anne, no neuniklo mi, že postupne hovoril tichšie a dýchal o čosi prerývanejšie. Nevedel som sa rozhodnúť, či ma to irituje, alebo rozosmieva.

„Okej, a čomu sa teda venuje teraz?“

Na chvíľu sa odmlčal. „Zabila dvadsaťsedem tínedžerov. Teda to sú tí, o ktorých viem.“

Dvadsaťsedem týždňov za polstoročie. Opäť to začalo znieť ako rozprávka. Alebo tu šlo o najlepšie ututlanie v dejinách. Nikto totiž nezavraždí dvadsaťsedem týždňov bez toho, aby ho nezlynčoval dav s faklami a vidlami. Dokonca ani len duch.

„Dvadsaťsedem miestnych deciek? To si zo mňa utáhuješ. Nikto z nich neušiel? Neodišiel skrátka inam?“

„No...“

„Čo no? Počuj, Bristol, niekto ťa tu ťahá za nos.“ Na jazyku som pocítil horkastú pachuť. Vlastne ani neviem prečo. No a čo, že ten tip za nič nestál? Aj tak mám v poradovníku minimálne pätnásť ďalších duchov. Jeden z nich je zálesák na štýl Grizzlyho Adamsa, ktorý vraždil poľovníkov na nejakom z vrchov v Colorade. Teraz mi to prišlo celkom lákavé.

„Nikdy žiadne telá nenašli,“ pokúsil sa mi vysvetliť Rudy. „Uzavreli to teda tak, že sa tie decká dakam vyparili, alebo ich niekto uniesol. O Anne by mohli rozprávať len iní týždňeri a vieš, ako to chodí. Tí si to nechávajú pre seba.“

No dobre. Vedel som, ako to chodí. No vedel som aj čosi ďalšie. Na Anninom príbehu bolo viac; niečo, čo mi Rudy nehovoril. Netuším však čo. Pokojne to nazvite intuíciou. Možno ten karmínový nápis na pergamene. Možno Rudyho lacný a masochistický trik, ktorý na mňa napokon zaľahol. Ale ja som to vedel. Viem to. Cítim to v kostiach a môj otec mi vždy hovoril, že ak počujem hlas intuície, mám sa ním riadiť.

„Pozriem sa na to.“

„To naozaj?“ ozval sa nadšený hlas, pripomínajúci pre-motivovaného bigla, ktorý čaká na svoju kostičku.

„Vravím, že sa na to pozriem, no najprv musím niečo doriešiť.“

„O čo ide?“

Zhrnul som mu príbeh Stopára z Dvanásteho okresu a Rudy mi ponúkol zopár stupídnych nápadov, ako ho vylákať z úkrytu. Už si ani len nespomínam, o čo šlo. A potom sa ma už tradične pokúsil pozvať k sebe do New Orleans.

Toho mesta by som sa nedotkol ani päťmetrovou palicou. Straší tam na každom kroku. Žiadne mesto duchovia neobľubujú tak ako New Orleans. Pravdupovediac sa o Rudyho niekedy bojím: čo ak sa niekde rozchýri, že je so mnou v kontakte a dáva mi tipy? Čo ak raz budem musieť prísť zlikvidovať jeho, respektíve jeho úbohú, zavraždenú karikatúru s odťatými končatinami?

V ten deň som mu klamal. Vôbec som sa na to bližšie nepozrel. Pretože v momente, keď som zložil, vedel som, že po Anne pôjdem. Cítil som v kostiach, že je v tom viac než len strašidelný príbeh. A okrem toho som ju naozaj chcel vidieť odetú v krvi.

PIATA KAPITOLA

Ak som to správne pochopil, Stredná škola a stredná odborná škola Sira Winstona Churchilla ničím nevybočovala z plejády stredných škôl, ktoré som doteraz navštevoval v Spojených štátoch. Vždy to začínalo usporiadaním si rozvrhu so školským poradcom, v tomto prípade poradkyňou, pani Benovou, vlúdnu a útlou mladou dámou, už teraz predurčenou celý život nosiť voľné roláky a vlastniť priveľa mačiek.

Na chodbe boli všetky oči na mne. Nebolo to len tým, že som nový a odlišný. Každý sledoval každého, pretože bol prvý školský deň a ľudia sú zvedaví, čo sa z ich spolužiakov počas leta vyklúlo. Určite sa po budove pohybuje aspoň päťdesiat deciek, ktoré počas leta kompletne zmenili svoj vzhľad. Nepochybne tu niekde bude bledá bifľoška, ktorá si cez leto odfarbila vlasy a okolo krku navliekla obojok. Alebo vychudnutý chalan z cyklistického družstva, ktorý začal cez leto drieť v posilňovni a nakúpil si obťahnuté tričká.

Napriek tomu však uznávam, že na mne sa pohľady zastavujú o niečo dlhšie. Zrejme je to tým, že hoci som nový,

nesprávam sa tak. Sotva kontrolujem čísla miestností, okolo ktorých prechádzam. Aj tak napokon nájdem tie správne triedy, no nie? Nie je dôvod na paniku. Okrem toho som v tomto smere už starý mazák. Za posledné roky som navštevoval dvanásť rôznych stredných škôl. Navyše, hľadám niečo veľmi konkrétne.

Potrebujem sa napojiť na tú správnu skupinku. Potrebujem, aby sa so mnou začali rozprávať, aby som sa mohol pýtať a dostať odpovede na svoje otázky. A preto vždy, keď niekde začínam, vyhľadám si včeliu kráľovnú.

Každá stredná ju má. To dievča, ktoré pozná každého a o všetkom vie. Možno by som sa mohol pokúsiť skamarátiť sa cez Instagram s miestnym športovým kráľom, no v tom som nikdy bohvieako nevynikal. S otcom sme športy nikdy nesledovali. Dokonca sme sa ani nehrávali na naháňačku. Hoci celé dni naháňam príznaky, kopnite mojím smerom futbalovú loptu a som okamžite mimo. S dievčatami je to, na druhej strane, celkom prirodzené. Netuším prečo. Možno je to môj zamyslený pohľad alebo skutočnosť, že som svojou novotou exotický. Možno je to tým, že na sebe vidím voľačo, čo mi nápadne pripomína otca. A možno je na mňa proste len veľmi príjemný pohľad. A tak sa zvyknem prechádzať chodbami, až kým ju neuvidím usmievať sa v hlúčkovi iných študentov.

Nedá sa ju s nikým pomýliť: školská kráľovná vyzerá vždy dobre, no táto tu je výnimočne krásna. Po pleciah jej padajú husté blond vlasy a jej pery sú farby zrelej broskyne. Keď si ma všimne, chytí si bradu. A potom sa usmeje. Toto je dievča, ktoré je zvyknuté na Churchillovej strednej